

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, αρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνηγορή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη αρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συνηγομές (1 δρ την τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συνηγομητής ἂν δὲν προπλερώσει τὴν συνηγομή του.

20 λεπτά τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα που λιοῦνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίосκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

Ὡ ναί, ἡ ἀγάπη πάντα τὸ θάνατο σιμώνει,
τὸν κόσμο αἰῶνια φεύγει, τὴ λησμονιά γυρεύει.
Προμάντεμα ἀργῆς θλίψης τίς μέρες τῆς μαργώνει,
τὴν ὥρα πού στῆς μέθης τὴν ἠδονὴ πιστεύει.

Ἀλήθεια! δὲν τὸ νοιάθεις; Στὸν κάθε ἐρωτημένο
ὅταν τὸ πάθος, πλάγι στὴν ὁμορφιά σου, ἀνάβει,
ἡ ἀγάπη τοῦ θανάτου, σὰν ἄνθος σκοτισμένο
φυτρώνει ἐκεῖ, θεριεύει καὶ τὴ χαρὰ σκοιντάβει.

Μάταιη τοῦ ἀνθρώπου ἡ μοῖρα, στὴ σκοτεινιά γυρίζει,
ἀνήμπορη εἶν' τὸ κλάμα καὶ τὴ χαρὰ ν' ἀφίση.
Τὰ πάντα ἡ μετριότη θλίβει καὶ ταλανίζει.
Τὰ μεσημέρια ἀλάργα δὲν εἶναι ἀπὸ τὴ δύση...

Ἔλα καὶ μὴ φοβάσαι τοῦ τάφου τὸ σκοτάδι.
Δὲ ζήσαμε ὡς τὰ τώρα μὲ τὸ θερμὸ ἔρωτά μας;
Γιὰ μᾶς δὲν ἔχει χάρη μιᾶς νέας ζωῆς τὸ χᾶδι,
μισέψαν πιά οἱ ψυχές μας καὶ μείναν τὰ ὄνειρά μας.

Χρωστοῦμε τοῦ θανάτου τὸ φόρο, ἀλάργα ἢ τώρα.
Χαρὰ στον πού πεθαίνει μὲς στὴ στιγμή τοῦ ὄνειρου.
Κι ἂν χίλια χρόνια σβήνουν μπρὸς σὲ χαρὰς μιὰν ὥρα,
νά διαλυθοῦμε πάμε στὴ λησμονιά τοῦ ἀπείρου.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Στὸ ἄρθρο τοῦ κ. Κ. Μαλέα: «Ἀπὸ τὴν Ἐκθεσὴ τῆς κ. Φλωρᾶ—Καραβία» (σελ. 12), στήλη 1 τελευταία ἀράδα τὸ *χρωματοτυπίας* νά διορθωθεῖ *χρωματοσιές*.

ΟΙ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡ ΑΜΕΛΙΟ

Ὁ κραταιότατος στρατηγὸς Ἀμέλιο ἀνάλαβε νὰ κάνει στὴ Ρόδο ἀπογραφὴ, γιὰ νὰ ἐξακριβώσει ἂν ὑπάρχουν περισσότεροι Ἕλληνες ἢ περισσότεροι Ἴταλοι στὴ Ρόδο. Ἄμα εἶχε τελειώσει αὐτὴ τὴ δουλιὰ, τὸ ἀνακοίνωσε σ' ἑλὴ τὴν αἰκουμένην, ἔτι ἀπὸ 13,744 κατοίκους, πού ἔχει ἡ Ρόδο, μόνο 4246 εἶναι Ἕλληνες καὶ θριαμβευτικὰ συμπέρανε ἡ φιλελληνικότεατη «Τριμπούνα», ἔτι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς φαίνεται ἀμέσως, ἔτι «στὴ Ρόδο ὁ Ἕλληνικὸς πληθυσμὸς βρίσκεται πολὺ σὲ μειονοψηφία... καὶ ὅπως συμβαίνει στὰ νησιά ἔτσι καὶ στὴν Ἠπειρο καὶ στὴ Μακεδονία, οἱ Ἕλληνες εἶναι ἀραιοί». Παρρηρήσετε τὴν ἔκφραση: «Στὴ Ρόδο», μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ πόλη, ἔταν πρόκειται νὰ ἀποδειχθεῖ ἡ Ἕλληνικὴ μειονοψηφία, καὶ νὰ εἶναι τὸ νησί, ἔταν πρόκειται νὰποδειχθεῖ ἡ αὐθάδεια τοῦ Ἕλληνισμοῦ. Εὐτυχῶς οἱ Ἕλληνες, πού διάβασαν αὐτὲς τίς συκοφαντίες τῆς «Τριμπούνας», παρκαλέσαν τὸν κύριον Ἀμέλιο, νὰ μᾶς πεῖ νέττα σέττα τί ἔννοει τὸ νησί ἢ τὴν πόλη; Τώρα ἄς δοῦμε τοὺς ἀριθμοὺς τῆς ἀπογραφῆς:

	Ἕλλην. Μουσουλμ.	Ἑβρ.	Καθολ.	Ὅλοι
Τῆς πόλης	4246 31ο)	4890	4290	318 13744
Τοῦ νησιοῦ ὅλως				
τὴν πόλη	13000 80ο)	1600	—	— 14600
Τοῦ νησιοῦ	17246 60ο)	6490	4290	318 28344

Δίχως νὰ ἐξετάσουμε, ἂν εἶναι ἀξιοπίστευτοι οἱ ἀριθμοί, μόνο αὐτὸ θέλω νὰ ξακριβώσω: Ἄφου ἡ ἀπογραφὴ ἀναφέρει ὅχι στρογγυλοὺς ἀριθμοὺς, μὰ δεκάδες καὶ μονάδες, δὲν εἶναι περίεργο, ἔτι ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Μωαμεθανῶν, πού καθοῦνται ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, εἶναι στρογγυλότατος καὶ νὰ μὴν ὑπάρχει οὔτε ἓνας Ἑβραῖος ἢ Καθολικὸς στὸ νησί; Κύρ Ἀμέλιο, ἂν θέλετε νὰ μᾶς γελάσετε, πρέπει νὰ τὸ κάνετε σὲ τρόπο, νὰ μὴ τὸ καταλάδουμε. Καὶ σὺ κυρὰ «Τριμπούνα», ἂν θές νὰ βρῖσεις τοὺς Ρωμιοὺς γιὰ τίς ὑπερβολές τους, δὲν πρέπει νὰναφέρεις στὴν ἴδια βδομάδα, ἔτι στὴ Ρόδο οἱ Ρωμιοὶ εἶναι σὲ μειονοψηφία καὶ ἔτι στὴ Ρόδο εἶναι 60 ο) ἀπὸ τοὺς κατοίκους Ἕλληνες. Ἡ «Τριμπούνα» ἔχει καὶ ἄλλες νοστιμάδες γιὰ ἔσους τὴν διαβάζουμε δίχως Ἴταλοφοβία. Αὐτὴ τὴν Ἕλληνικωτάτην λέξη τὴ μεταχειρίζονται ἡ «Τριμπούνα» καὶ τὸ «Corriera dela sera», ἔταν πρόκειται νὰποφύγουν μιὰ ἀπάντηση σὲ μιὰ ρώτηση, πού δὲν τοὺς ἀρέσει ἔτσι διαβεβαιώνει ἡ «Τριμπούνα», ἔτι ἡ Ἴταλία δὲν τρέφει οὔτε τὴν ἐλαχίστην ἔχτρα γιὰ τὸν Ἕλληνισμό καὶ στὸ ἴδιο ἄρθρο ἀπορεῖ, πῶς

τῶκαθε ἡ Γαλλία νὰ γείνει μεμιάς ὁ καταχτόνιος ἔχ-
 τρὸς τῆς Ἰταλίας... Ἀπόδειξη τῆς ἔχτρας τῆς Γαλ-
 λίας εἶναι... ὅτι ὑποστηρίζει τὸν Ἑλληνισμό! Θέλε-
 τε καὶ ἄλλη φραττελικὴ λογικὴ; Νά τῆνε: Ἡ Ἰ-
 ταλία, ποῦ δὲν ἔχει οὔτε τὸν ἐλάχιστο σκοπὸ, γὰρ
 ἑδαφικὰς κατακτήσεις στὴν Νότια Ἀλβανία, (ἔμεῖς
 λέμε Ἡπειρο), δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ αὐτὰ τὰ μέρη, ὅ-
 που κάθονται **κατὰ 2)3 Ἀλβανοὶ καὶ Μακεδονο-
 Ρουμάνοι**, (ἔμεῖς λέμε Κουτσόβλαχοι), νὰ γίνου-
 ν Ἑλληνικά, γιατί ἔτσι αὐτοὶ ποῦ γυρεύουν τὴν ἐλευ-
 θερίαν θὰ ἔχουν νὰ ὑποφέρουν τὸ ζυγὸ καὶ τὴν ὑ-
 ποδούλωση ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας. «Καλὰ λοιπόν, ἄς
 γίνοι δημοψήφισμα!» Ὁχι, ἡ Ἰταλία, ποῦ γνωρίζει
 καλὰ τὰ **φιλελληνικὰ αἰσθήματα τῶν κατοικῶν
 τῆς Νότιας Ἀλβανίας**, δὲν μπορεῖ νὰ ἐμπιστευθεῖ
 τὴν τύχη τοῦ πορθμοῦ τῆς Ὀτράντο, σ' ἓνα δημο-
 ψήφισμα, ποῦ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ βγεῖ
 σὲ ὄφελος τῆς Ἑλλάδας.

Βιέννη

ΠΑΥΛΟΣ ΓΙΑΝΝΗΛΙΑΣ

ΑΚΟΜΑ ΟΛΙΓΟ ΦΩΣ

Φίλε «Νουμά»,

Σοῦ στέλλω ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ ἐπιστολὴ ποῦ ἔλαβα
 χτές. Εἶναι ἐνδεικτικὴ ἡ κατάστασις ποῦ βασιλεύει στὰ
 Βουργαροπατημένα μέρη καὶ ἂν δὲν ἀπέλιπε τοὺς ἑδῶ,
 ἡμᾶς μᾶς ἀπέλιπε ἐκεῖ, ἀφοῦ οὔτε τιμὴ, οὔτε περιουσία
 γὰρ τοὺς Ἑλληνας ἀναγνωρίζεται.

«Ἄρχισεν ἡ αἱμορραγία ἡ ἐθνικὴ, ἄρχισε νὰ
 χύνεται τὸ μαῦρο σκοτάδι τῆς δουλείας πέρα ὡς
 πέρα στὴ Θράκη. Ὁ ἥλιος ὁ ἐθνικὸς ἐσκοτίστηκε
 ἀπὸ τὰ σύγνεφα τῆς ἐπιδρομῆς αὐτῆς, ποῦ λέγεται
 ἐλευθέρωσις καὶ σὰν καταιγίδα συνεχλόνησε τὴ βλά-
 στήσιν τῆς ἐθνικῆς μας ἀκμῆς.

»Τὰ ἀνοσιουργήματα τοῦ βάρβαρου κατακλυ-
 σμοῦ δὲν ἀρμαθιάζονται, γιατί θὰ ἐχρειάζοντο στή-
 λες καὶ στήλες νὰ περιλάβουν τοὺς καημούς μας.
 Ἐδῶ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ἀπλώνεται τὸ παράπονο ἡ-
 μῶν τῶν δούλων. Τρίζουν τὰ κόκκαλα τῶν γονέων
 μας ἀπὸ τὸ σιδερένιο πάτημα τῶν ἐπιδρομέων, ποῦ
 ὅπου ἐπέρασαν ἀφήσαν τὴ θλίψιν, τὸν καημό.

»Μητέρες κλαῖνε τὴν χαμένη παρθενιά τῶν κο-
 ριτιῶνε τους, πατέρες γυρεύουν νὰ στηλώσουν τὰ
 συντρίμματα τῆς θύελλας αὐτῆς, παδιὰ στρομωγ-
 μένα στὴ γῆ, ποῦ μόνῃ αὐτῇ τοὺς ἔμεινε ἀπὸ τὸ
 πέρασμα τῶν φουσάτων τῶν καταχτητῶν, κλαῖνε
 ζητώντας τὸ ψωμί, τὸ στῶμα, τὴν ἡσυχὴ ἀγκαλιὰ
 τῆς μάνας τους.

»Τὰ σχολεῖα μας κλεισμένα κ' εἰρειπωμένα. Οἱ
 ἐκκλησιῆς μας παρμένες, οἱ παπάδες στέλνονται
 στὸν ἄλλο κόσμον, οἱ δάσκαλοι τοὺς ἀκολουθοῦν,
 οἱ δασκάλισσες, τῶν ἀρχικομιτατζήδων οἱ θλιμμέ-
 νες αἰχμάλωτες... .

»Ποῦ νὰ στραφῇ τὸ δακρυσμένο μάτι, ποῦ νὰ
 ζητήσῃ τὴν ἐλπίδα τουλάχιστο;— γὰρ μᾶς χαμένη
 ἡ ἐλπίδα.—Κάθε τόσο ἀκούγεται ἡ βαρῦνη φω-
 νή: «ὦ ἔσεις ποῦ ἐπλανηθήκατε, ὦ ἔσεις, ἄθλια
 κουφάρια, ποῦ ἀρνηθήκατε τὸν ἐθνισμό σας, στρα-
 φεῖτε πρὸς τὴν ἀλήθειαν, πρὸς τὸ φῶς καὶ ρουφήστε
 τὸν πολιτισμό, τὴ ζωὴ, τὴ γλώσσα τῶν πατέρων σας,
 ἄλλοιως σᾶς περιμένει τὸ μαχαίρι τῶν τζελάτῃδων
 τῶν κομιτάτων ποῦ λέγονται ἐθναπόστολοι Βούρ-
 γαροι».

»Κι ἀντιλαλεῖ στὰ πέρατα τῆς Θράκης ὁ κλαυθ-
 μός, ἡ θλίψιν τῶν σφαζομένων, ὁ πόνος καὶ ἡ ἀγα-
 νάχτησις τῶν κλεπτομένων, τῶν δοκιμαζομένων μὲ-
 λα τ' ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας ποῦ στὴν πραγματικότη-
 τὴ λέγονται **ἐπιδρομὴ**, πέρασμα Ὀθῶν, πέρασμα ἄ-
 γριων ὄρδων.

»Ἡ νεότης μας φεύγει ἀθρόα. Ἡ γενεὰ τοῦ μέλ-
 λοντος ἐκπατρίζεται καὶ ἡ αἱμορραγία ἀκατάσχετα
 θὰ φέρῃ τὸ θάνατο τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς, τῆς ἀκ-
 μῆς τοῦ Θρακικοῦ Ἑλληνισμοῦ.

»Ποῦ εἶναι ἡ ἐθνικὴ σας ἀμυνα νὰ σταματήσῃ
 τὸ βαρὺ χέρι τῶν συμμάχων, ποῦ ἀδιάκοπα κατα-
 φέρνει κατακεφαλιές;

»Ποῦ εἶναι ἡ δύναμις τῆς Κυβερνήσεώς σας ἐκεῖ
 νὰ ἐλαττώσῃ τουλάχιστο τὴν αἱμορραγία, ἂν δὲ ἡ-
 πορῇ νὰ τὴ σταματήσῃ; Δὲν αἰσθάνεστε ἐκεῖ πέρα
 ὅτι σφαδάζουμε κάτω ἀπὸ φτέρνα βρωμερῆ, ὅτι πνι-
 γόμαστε, ὅτι λιποψυχοῦμε, ὅτι πεθαίνουμε;

»Ὁ εἰκοστὸς αἰώνας τῶν ἐλευθέρων ἀρχῶν μᾶς
 περισφίγγει μὲ τὴ χειρότερη δουλεία, ποῦ ἐδοκί-
 μασεν ὁ κόσμος: Ποιὸ σημεῖο νὰ περισώσουμε, ὅταν
 τὸ ἐθνικὸ μας οἰκοδόμημα μὲ ὑπόκωφους δονισμούς
 σειέται; Ὡστε λοιπὸν Βούργαροι θὰ γίνουμε; Βουργ-
 γαρικὴ θὰ γίνῃ ἡ γῆς μας, μὰ ἔμεῖς θὰ λυώσουμε
 ἀφίνοντας τὴν τελευταία μας πνοὴ πάντα σὰν Ἑλ-
 ληνες ἄξιοι καλλίτερης τύχης Περιμένουμε τὴν ἀ-
 πάντησίν σας... .»

ΘΡΑΚΙΚΟΣ

“ΓΡΑΜΜΑΤΑ”

ΜΗΝΙΑΙΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Τόμος Δεύτερος (400—450 σελίδες)

Συντρομὴ φρ. 10, προπληρωτέα.

Διεύθυνσις: «Γραμματα» Β. R. 1146, Alexandrie (Egypte)